

sem veszi. Nagy hatékonysággal működik. Mikor érhetné el lényemet egy új benyomás? Csak akkor, ha az elme – amelyet rendszerint az érzélem energiája mozgat – leállítja mechanikus kép-, fogalom-, mozdulat- és érzelemalkotó tevékenységét. Ha képes megállni előtte, ott maradni, és teljesen újként látni, amit lát. De a valóság a jól begyakorolt mechanikus működés, hiszen életünkben minden folyamatosan változik, és mégsem esünk szét. De ki állna meg, ki maradna ott látva és előtte állva? A könnyebb életvitel, a jobb energiagazdálkodás miatt alakult ki ez a képességünk, ami aztán a törvényszerű vakságunkhoz is vezetett. Milyen csodálatosan van megalkotva ez a szervezet, hogy egy érzékszerv kiesését szinte azonnal átveszi egy másik, hogy az élet, a működés csak egy kicsit zökkenve fennmaradjon. Hatalmas erő az, ami a mozgást, a változást, az élet áramlását fenntartja. Ez a lenni vágyásom ereje. Látnom kellene. De honnan ez az erő? El vagyok vágva a forrásától? Nem ismerhetjük? Sohasem? Lehetetlen. Nem így tanultuk. És vannak pillanatok, amikor egy pillanat alatt hirtelen beáramlik egy nagy erő. Mi teszi lehetővé? Máskor mi akadályozza? Mi emészti fel szinte azonnal? Ki hasz-

nálhatná, ha összegyűlhetne? És mire? Miért vagyok itt? Ismerjük a válaszokat. Ezekre a kérdésekre is. „A zsidók még várják a Messiást, a keresztények már nem...” – mondta egy kedves barátom.

Kétféle működés, mindkettőről van tapasztalatom. A kettő közt billeglek. Megkapaszodom, majd elsodródok. Közönséges, jól szervező énem felülkerekedik. Aztán újrakezdem. Van egy belső erő, amely nélkül kint csak automatikus működés van. Csak bekapaszkozva lehetek erős kívül is. Nyugalomban ez a belső erő megtapasztalható. És van egy külső erő, amely lehetővé teheti ennek a belső erőnek a kifejlődését és megnyilvánulását kifelé, ha lényem nem sodródik bele mechanikusan mindenbe. Ha belül látom semmiségemet, rászorultságomat erre a belső erőre, nem azonosulok semmivel, akkor ott az erő. Belső erő nélkül lehetetlen erőseknek lennünk kint. Ha kívül nem játszunk egy szerepet, lehetetlen nem azonosulni minden látottal, érzékelttel. Külső erő nélkül viszont nem lehetünk erősek belül. Hogyan lehet a belső szabadságot fenntartani, nem azt téve, amit akarok, hanem azt, amit a másik személy, a helyzet akar? „Tegyetek meg és

tartsatok meg ezért mindent, amit mondanak nektek, de tetteikben ne kövessétek őket, mert bár tanítják, de tetteire nem váltják” – írja Máté. Ismét egy különös ellentmondás. Ezzel talán éppen azt tanította a Mester, hogy miképpen maradhatunk meg, és szolgálhatjuk azt a vágyott belső kapcsolatot, amiről talán már mindannyiunknak lehet tapasztalata, miközben nem egy „bentlakásos iskolában”, hanem az élet sűrűjében vagyunk.

Más dolog látni, és megint más „látni”. Vak vezetőknek igaza volt. Nem kell megvakulni ahhoz, hogy ne lássunk, és nyitva lehet a szemünk anélkül, hogy valami valóságosat is látnánk. Két világ határán élünk, és nagy önuralomra van szükségünk, hogy ne essünk le, ne vesszünk bele egyik oldalba se. A kérdés mindig ez: Mennyire vagyok képes szembesülni a helyzettel, látni a helyzetet, és azt tudatosan szolgálni? Általában mindig többre, mint amennyit józan eszem pillanatnyi reakciója vagy akár jó szándéka diktálná. Ehhez azonban meg kellene állni, és „látni” kellene! De kinek, és mit? Láthatatlan kiállítás vagyunk.

Farkas István

Isten arcvonásai,

ahogyan a korinthusi levélből kiírható (1Kor 13)

- **türelmes**, de nem azért, hogy a végén kétszer akkorát üssön,
- **jóságos**, de nem a szenilis nagypapa, hanem a legmegbízhatóbb barát értelmében,
- **nem féltékeny**, vagyis nem akkor boldog, ha övé a hatalom és a dicsőség,
- **nem kérkedik**, vagyis akkor boldog, ha mások értékeit is nagyra becsülheti,
- **nem gőgösködik**, vagyis senkit sem akar megálázni, lenézni,
- **nem tapintatlan**, vagyis senkit sem akar megszegyeníteni, zavarba hozni,
- **nem keresi a maga hasznát**, vagyis nem azért teremtett, hogy a saját dicsősége növekedjen az egekig, hanem hogy a teremtés gazdagodjon őáltala,
- **nem sodorják el indulatai**, vagyis nem hangulatai szabályozzák cselekedeteit,
- **nem veszi figyelembe a rosszat**, ahogy az igazi apa sem tartja számon gyermeke hibáit, hacsak nem magunkról akarjuk mintázni azt,
- **nem örül a gonoszságnak**, vagyis nem szemléli közömbösen a világ, és benne az ember dolgait,
- **örül az igazság győzelmének**, vagyis nem passzív szemlélője a jó és gonosz harcának, hanem aktív részese mindennek,
- **mindent eltűr**, vagyis nem borul ki az első kudarc után,
- **mindent elhisz**, vagyis első dolga nem a gyanakvás vagy vádolás, hanem a nagylelkű bizalom,
- **mindent remél**, és a reménye nem arra irányul, hogy mikor és hogyan lehet lecsapni a remény nélkül maradtakra,
- **mindent magára vállal**, vagyis nem keres állandóan bűnbakot, akin törleszthet mindazért, ami bármi miatt nem sikerült.

Ő az, akinek szeretete soha el nem vitatható, mert egyértelmű és igazi.

Sulyok Gábor